

DE LAATSTE WENS VAN DE KONING



Bianca Mastebroek
& Daniëlle Futselaar

delubas

WIE KRIJGT DE TROON?

Er was eens een jonge, onnadenkende koning die regeerde over een relatief klein eiland. Het was een mooi eiland, met witte stranden in het zuiden, vruchtbare gronden in het oosten en oeroude bossen in het westen. Alleen het noorden was onherbergzaam. Daar woonde niemand, daar regeerden wind en kou.

Vanaf het moment dat koning Hildemar gekroond was, vond hij dat hij recht had op het beste wat zijn land en zijn onderdanen hem te bieden hadden. Hij hield het ene overdreven feest na het andere. En natuurlijk moesten zijn onderdanen zorgen voor graan waarvan knapperige broden werden gebakken, voor melk en eieren waarmee torenhoge taarten werden gemaakt en voor het verse, malse vlees dat op grote schalen werd opgediend in de troonzaal.

Er werd wel geklaagd door de mensen, maar de adviseurs van de koning zorgden dat die klachten Hildemar niet bereikten. Zij genoten veel te veel van al die overdadige feesten. En ze vonden dat de koning wel iets anders te doen had dan zich bezighouden met het gezeur van het volk. Koning Hildemar was namelijk op zoek naar een koningin! Maar met hoeveel vrouwen hij ook praatte tijdens de feesten die tot diep in de nacht doorgingen, er was niemand die zijn hart sneller liet slaan. Tot er op een avond een nieuwe muziekgroep op het podium verscheen. Die groep

zette de hele zaal op zijn kop. Er werd gefeest zoals nooit tevoren en de koning had de avond van zijn leven. Maar ineens krijste de mooie zangeres een valse noot en stopte de muziek. De zangeres was van het podium gevallen! De koning stond dichtbij en hij vloog – zo snel als zijn dikke blubberbuik het toeliet – op haar af. Bezorgd legde hij een arm onder haar hoofd. Toen ze haar ogen opende en zei: ‘Nu lig ik aan uw voeten, majesteit,’ was hij verkocht. Deze vrouw maakte hem aan het lachen, ze maakte de wereld een mooiere plek met haar muziek. En dus maakte hij de jonge Samara het hof.

Er vonden nog meer bruisende feesten plaats (met iedere avond als hoogtepunt het optreden van Samara). De koning liet het hele eiland leegtrekken zodat zijn koks de meest bijzondere gerechten konden maken om haar – en zichzelf natuurlijk – te verwennen. Bijna al het vee werd geslacht in naam van de koning. Er waren nauwelijks nog koeien en geiten om melk te leveren. Het volk leed honger terwijl koning Hildemar zich vol vrat. Of koning Verspildemar, zoals de mensen hem fluisterend noemden.

Uiteindelijk was het de hoofdkok die de adviseurs wist te omzeilen en de koning de waarheid vertelde. ‘De vee-weides zijn leeg, de gewassen geogst, alles is op en uw onderdanen hebben nauwelijks wintervoorraad kunnen aanleggen.’

Daar schrok Hildemar erg van. Was hij zo bezig geweest met zichzelf en Samara, dat hij zijn volk was vergeten? Nadat hij zijn adviseurs had uitgeoeterd, vroeg hij ze toch

weer om advies. Hoe kon hij zijn mensen te eten geven? Na veel vergaderingen was er een plan: de koning liet schepen bouwen waarmee zijn onderdanen konden gaan vissen. Maandenlang klonk er gezaag in de bossen en getimmer bij de haven en in het voorjaar kon de vissersvloot eropuit. De vloot haalde netten vol spartelende vissen binnen. De bevolking vierde feest en proostte op de koning. Al snel werd gerookte paling de nationale lekkernij. En Hildemar? Die liet zich de vis ook goed smaken. Die zomer vroeg hij Samara om haar hand. Ze trouwden – over dát feest zullen we het maar niet hebben – en negen maanden later werd er een drieling geboren: twee meisjes en een jongen die blaakten van gezondheid. De koning besloot dat zijn kasteel te klein was voor zijn nieuwe gezin. Dus hij liet een nieuw kasteel bouwen, groter dan groots, met een gigantische muziekzaal voor zijn vrouw. De bomen die nog niet geveld waren voor de vissersvloot, sneuvelden nu voor de bouw van het kasteel. Maar de koning zag de troosteloze vlaktes niet waar de oerbossen ooit gestaan hadden. Hij keek vanaf een heuvel uit over zee en genoot van zijn mooie vrouw en hun opgroeiende kinderen.

Tegen de tijd dat de drieling twaalf jaar oud was, was het eiland verworpen tot een schrale, kale bedoening. Doordat er bijna geen bomen meer waren, spoelde de vruchtbare bodem weg. En zonder de bomen hadden de vogels geen plek om te broeden, dus die vertrokken naar andere

eilanden. Omdat de vogels geen insecten meer opaten, kregen die vrij spel. Grote, zoemende zwermen vraten van de oogst.

In de herfst en de winter kwamen de stormen vanuit het westen. Omdat ze niet meer tegengehouden werden door de oeroude bossen, raasden ze over het land en vernielden wat er over was van de door insecten aangevreten oogst. Inmiddels waren de wateren rondom het eiland ook leeggevestigd; er was amper vis, er waren geen vogeleieren om te rapen en dus leden de mensen wederom honger. Zelfs al zetten ze insecten op het menu.

Maar prinses Aurelia, prinses Ellianne en prins Miran merkten daar niets van. Voor hen was er altijd eten en zij hadden een gigantisch kasteel om in te spelen, waarvan de muren zo dik waren dat de westenwind er niet doorheen kwam.

Een paar maanden voor hun dertiende verjaardag sloeg het noodlot toe. Koning Hildemar kreeg last van hoofdpijn. Zo erg dat hij nauwelijks meer op zijn benen kon staan – en geloof mij, die benen waren stevig genoeg. Dokters kwamen uit heel het koninkrijk, ze schreven talloze kruidenmengsels en tincturen voor, maar nog steeds voelde het voor de koning alsof zijn hoofd ieder moment uit elkaar kon barsten. Ook Samara kon zijn pijn niet verlichten door voor hem te zingen. Sterker nog, hij kon haar gezang niet langer verdragen.

De hofarts onderzocht zijn bloed, zijn urine en zelfs zijn zweet, en hij zag dat het uitzichtloos was. Op kousenvoe-

ten – om de koning niet nog meer hoofdpijn te bezorgen – betrad hij de kamer waarin Hildemar niets anders deed dan liggen, het liefst met de gordijnen dicht. Ondanks het duister zag de hofarts het ingevallen gezicht en de bloeddoorlopen ogen. Hij rook de zure stank van de ziekte. ‘Het spijt me, hoogheid,’ fluisterde hij, ‘u heeft niet lang meer te leven. Vier weken, hooguit.’

Genadeloos drong de boodschap door de hoofdpijn van de koning heen. Hij ging dood!

Die nacht vulden duistere gedachtes zijn hoofd. Over de dood, maar ook over zijn leven. Want wat had hij bereikt? Wat liet hij achter? Hoe moest het verder als hij er niet meer was?

Na een nacht piekeren was hij tot de conclusie gekomen dat hij een goede vader en echtgenoot was geweest, maar een slechte koning. Hij liet zijn kinderen een leeg koninkrijk na, met ontevreden onderdanen die nauwelijks te eten hadden. ‘Mijn opvolger moet het beter doen,’ fluisterde hij tegen het duister. Maar hoe?

Met de ochtendstond kwam de oplossing. Hij verbeet de pijn en liet zijn kinderen bij zich komen. Stilletjes schaarde ze zich om zijn bed. Stil van schrik en van angst. Eerlijk vertelde de koning over zijn fouten en zijn spijt. ‘Ik wens voor mijn onderdanen dat ze een beter leven krijgen. Daarom stuur ik jullie nu op pad met de vraag: hoe kan dit eiland weer een koninkrijk worden waar we trots op zijn? En nog veel belangrijker: hoe zorgen wij ervoor dat onze onderdanen een goed leven kunnen leiden, nu en in de

toekomst?’ De koning keek zijn kinderen om de beurt aan. ‘Normaal gaat de troon naar het oudste kind, maar jullie zijn alle drie in dezelfde nacht geboren en dus alle drie even oud. Daarom zal de troon niet naar de oudste gaan, maar naar degene die terugkomt met het beste plan.’

‘Maar vader...’ begonnen Aurelia, Ellianne en Miran tegelijk. Normaal moesten ze altijd lachen als ze tegelijkertijd hetzelfde dachten of zeiden, maar nu viel er niets te lachen.

‘Maar vader,’ begon prinses Aurelia weer, ‘je kunt ons nu toch niet wegsturen? Je bent ziek!’

‘Als je ons al wegstuurt,’ zei prinses Ellianne, ‘dan om een geneesmiddel te vinden.’

Prins Miran greep de hand van zijn vader. ‘Wij laten je niet alleen.’

‘Inderdaad,’ zeiden de prinsessen in koor, op een toon waarmee alles gezegd leek te zijn.

De hoofdpijn sneed door Hildemars schedel en de tegenspraak van zijn kinderen deed daar geen goed aan – tegenspraak deed de koning nooit goed –, maar hij verzamelde zijn krachten en zette zijn koningsstem op. ‘Zolang ik leef, heb ik het hier voor het zeggen. Dus jullie gaan en wel nú! Ga kijken hoe andere landen het doen, neem een voorbeeld aan betere regeerders. Maar zorg wel dat jullie binnen drie weken terug zijn.’ De waarschuwing van de hofarts spookte continu door zijn hoofd: nog vier weken, hooguit... ‘Ik ga mijn onderdanen een beter leven beloven, het is aan een van jullie om die belofte straks waar te maken. Stel mij niet teleur, zoals ik hen teleurgesteld heb.’

En zo verlieten twee geschrokken prinsessen en een beduusde prins de kamer. Hun vader was doodziek, ze wilden het eiland niet verlaten, maar één blik in elkaars ogen was genoeg: ze móesten gaan.

En als het dan toch moet, dachten ze alle drie, dan kom ik terug met het beste plan!